

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoCsp/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116224714
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:5116224714.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobkyne: I. L., L.. XX. XX. XXXX, J. J. Č.. XXXX/XX, Ž., zastúpená: STEHURA & partners, v.o.s., IČO: 47 246 863, ul. Fraňa Kráľa č. 2080, Čadca, kancelária Dolný val č. 574/7, Žilina, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, Kubániho ul. č. 16, Bratislava, o zaplatenie istiny 2.058,88 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 29. októbra 2021, č. k. 14Csp/15/2018 - 173, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému proti žalobkyni **p r i z n á v a n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť jej istinu 2. 058, 88 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 369 ods. 1, § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2, § 504, § 506 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že žalobkyňa v konaní nepreukázala vznik bezdôvodného obohatenia sa na strane žalovaného, nakoľko zo Zmluvy o revolvingovej pôžičke č. 140342-45052, ktorú dňa 16. 11. 2011 so žalovaným uzavrela, jednoznačne vyplýva, že ju uzavrela ako podnikateľský subjekt zapísaný v živnostenskom živnostník a zo strany žalovaného jej boli peňažné prostriedky v sume 4. 320 eur poskytnuté za účelom výkonu jej podnikateľskej činnosti, t. j. nepreukázala, že uzavretá zmluva je spotrebiteľská a že ju uzavrela ako fyzická osoba. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 81/2011 s tým, že neobstojí obrana žalobkyne v tom smere, že jej obchodný zástupca žalovaného pri podpise zmluvy povedal, že ak chce pôžičku musí predmetnú zmluvu podpísať, že sa nemusí obávať, nakoľko ide o štandardnú zmluvu, nakoľko v bode 22.9. tejto zmluvy je jasne uvedené, že zmluvné strany vyhlasujú, že si túto Zmluvu prečítali, jej obsahu porozumeli, že ju uzatvárajú na základe svojej slobodnej a vážnej vôle, ani pod nátlakom v tiesni ani za inak nevýhodných podmienok, pričom na dôkaz súhlasu so všetkými ustanoveniami tejto zmluvy pripájajú zmluvné strany svoje vlastnoručné podpisy. Zdôraznil, že žalobkyňa už v čase uzatvárania predmetnej zmluvy si bola vedomá toho, že túto uzatvára ako živnostník, pričom aj podmienky pre splatenie pôžičky boli zo strany žalovaného nastavené na živnostníka, a preto prijatím úhrad žalobkyňou nedošlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko nešlo zo strany žalovaného o poskytnutie spotrebiteľského úveru ale úveru za

účelom výkonu podnikateľskej činnosti žalobkyne. Výrok, ktorým rozhodol o trovách konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 C. s. p. a vecne úspechom žalovaného v konaní, z dôvodu ktorého mu priznal proti neúspešnej žalobkyni náhradu trov konania v 100 % výške.

2.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov menovaných v ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), h) C. s. p. a navrhla ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Namietla, že napadnuté rozhodnutie vydal miestne nepríslušný súd, čím došlo k odňatiu jej zákonného sudcu, čo je porušením ústavných práv podľa článku 46 Ústavy SR a článku 48/1 Listiny základných ľudských práv s tým, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, predmetné rozhodnutie považuje za nesprávne, nezrozumiteľné, nedostatočne zdôvodnené, v rozpore s princípom právnej istoty, za rozhodnutie, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na to, že dňa 29. 09. 2016 podala na Okresný súd Žilina žalobu, ktorou sa voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 2. 058, 88 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania z dôvodu, že pôžička poskytnutá na základe predmetnej zmluvy o revolvingovej pôžičke č. 140342 - 45052 zo dňa 16. 11. 2011 je v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročná a bez poplatkov, pričom žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 15. 11. 2016 k podanej žalobe okrem iného vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti, ktorú odôvodnil tým, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je osobitným nárokom, ktorý nie je upravený spotrebiteľským právnym režimom, a preto požiadal, aby bola vec postúpená na jeho všeobecný súd (Okresný súd Bratislava I). Uviedla, že reagovala na výzvu Okresného súdu Žilina, ktorý jej dňa 08. 01. 2018 oznámil, že predmetná vec bola postúpená na ďalšie konanie Okresnému súdu Bratislava II ako súdu miestne príslušnému v zmysle ust. § 15 ods. 1 C. s. p., s čím podaním zo dňa 26. 01. 2018 vyjadrila nesúhlas z dôvodu, že ide o spotrebiteľský spor, nakoľko nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve, a preto v danom prípade sa miestna príslušnosť riadi podľa § 19 písm. d) C. s. p., avšak súd prvej inštancie sa s touto procesnou situáciou žiadnym spôsobom nevysporiadal. Poukázala na to, že Okresný súd Žilina, napriek vznesenej námietke miestnej nepríslušnosti zo strany žalovaného (vyjadrenie zo dňa 15. 11. 2016), nepostupoval v zmysle ust. § 43 ods. 1 C. s. p., ale vo veci konal a vyzval ju na vyjadrenie sa, pričom vec postúpil až po jej vyjadrení (po roku od vznesenej námietky zo strany žalovaného) s tým, že predmetná vec bola postúpená na Okresný súd Bratislava II v rozpore s ust. § 19 písm. d) C. s. p., nakoľko nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa v predmetnom konaní domáha, má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2013, sp. zn. 4 Obdo 45/2012), pričom Okresný súd v Žiline v prejednávanej veci prakticky vylúčil jej možnosť ako spotrebiteľa využiť procesným právom predpokladanú výhodu tzv. domáceho ihriska, ktorá tu je nepochybne najmä za účelom zabezpečenia čo najväčšej šetnosti k ekonomicky slabšej strane spotrebiteľského vzťahu. Namietla, že nie je zrejmé, prečo Okresný súd Žilina postúpil predmetnú vec na Okresný súd Bratislava II a následne prečo Okresný súd Bratislava II nevyjadril nesúhlas s postúpením veci, keď aj zo samotného vyjadrenia žalovaného vyplýva, že jeho všeobecným súdom je Okresný súd Bratislava I. Uviedla, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva o pôžičke má byť vyňatá spod režimu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase uzatvorenia posudzovanej zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) z dôvodu, že poskytnuté finančné prostriedky boli použité na podnikateľské účely a to aj napriek tomu, že žalovaný túto skutočnosť žiadnym spôsobom nepreukázal. Žalobkyňa zopakovala svoju žalobnú argumentáciu, že dňa 16. 11. 2011 so žalovaným uzatvorila zmluvu o revolvingovej pôžičke č. 140342 - 45052, na základe ktorej jej žalovaný poskytol pôžičku vo výške 2. 000 eur s tým, že zmluvu uzatvárala z dôvodu zlej finančnej situácie pre vlastnú potrebu ako obyčajná fyzická osoba. Opätovne poukázala na to, že obchodný zástupca v súvislosti s poskytnutím pôžičky žiadal od nej nejaké potvrdenie o príjme a nakoľko v tom čase nepracovala na pracovnú zmluvu, ale len na živnosť, nemohla takéto potvrdenie predložiť, a preto obchodnému zástupcovi stačilo živnostenské oprávnenie, resp. daňové priznanie. Uviedla, že uvedené potvrdenie predložila, bola jej predložená zmluvná predtlač, ktorú podpísala bez toho, aby bližšie porozumela jej obsahu. Zopakovala, že pôžičku pre podnikateľské účely nepotrebovala, nakoľko v súvislosti s jej prácou nemala nijaké náklady a pôžičku si brala za účelom vlastnej osobnej potreby s tým, že pôžičku nevedla ani v účtovníctve a ani v živnosti, ktorú zrušila po vyše mesiaci po poskytnutí pôžičky ako využiť, nakoľko na činnosť, ktorú vykonávala nepotrebovala finančné prostriedky. Poukázala na rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov, z ktorej je známe, že poskytovatelia spotrebiteľských úverov bežne vyplňajú údaje dlžníkov s

prideleným IČO-m (napr. živnostníkov) do formulárov zmlúv obsahujúcich ustanovenie, podľa ktorého finančné prostriedky z poskytnutého úveru slúžia na výkon podnikania dlžníka, aj keď v skutočnosti ide o štandardný spotrebiteľský úver (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 08. februára 2018 sp. zn. 3Ndc/1/2018). Uviedla, že aj za použitia všeobecného interpretačného ustanovenia § 54 Občianskeho zákonníka týkajúceho sa spotrebiteľských zmlúv je totiž namieste pri pochybnostiach o obsahu zmlúv výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, čím treba dospieť k záveru, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon podnikania úverového dlžníka ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku (majúcu za následok potrebu kvalifikácie úveru za tzv. nespotebiteľský úver majúci sa takto riadiť výlučne úpravou v zmluve a Obchodnom zákonníku), čiže veriteľa (porovnaj rozhodnutia Krajského súdu Trnava z 23. februára 2010, sp. zn. 10CoE/5/2010 a z 31. mája 2010 sp. zn. 10CoE/70/2010). Poukázala aj na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica z 30. júla 2019, sp. zn. 16NcC/7/2019, ktorý na margo spotrebiteľského charakteru zmluvy uviedol: „K vylúčeniu zmluvy o úvere spod režimu právnej úpravy spotrebiteľských úverov môže v takomto prípade dôjsť len vtedy, keď je jednoznačne preukázané, že finančné prostriedky boli poskytnuté na výkon podnikania, pričom táto skutočnosť z predloženého spisu nevyplýva. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon podnikania úverového dlžníka, ťaží toho, kto má záujem na výnimke spočívajúcej v kvalifikácii úveru za iný - tzv. nespotebiteľský úver majúci sa riadiť výlučne úpravou v zmluve, prípadne v Obchodnom zákonníku, resp. úver vyňatý spod charakteru spotrebiteľského úveru v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., teda žalovaného. Za spoľahlivé preukázanie sa však nepovažuje len dopredu predtlačný údaj o poskytnutí finančných prostriedkov z úveru na výkon podnikania, ktorého znenie zaväzujúci sa dlžník nemá ani možnosť zmeniť, a ktoré prehlásenie navyše ani nedáva odpoveď na otázku, aké je postavenie odberateľa (dlžníka) a aký konkrétny súvis s jeho podnikaním, či predmetom činnosti odberateľa (dlžníka) vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má (napr. na výkon akého konkrétneho podnikateľského plánu alebo zamerania mali byť finančné prostriedky poskytnuté)“ a na rozsudok Súdneho dvora (druhej komory) z 20. 01. 2005, Johann Gruber vs. Bay Wa AG, podľa ktorého, pre prípad, aby úver nespadol pod ustanovenia právnych noriem na ochranu spotrebiteľa, by musel byť preukázateľný účel, ktorý nie je v nezanedbateľnom rozsahu uspokojuje potreby týkajúce sa povolania spotrebiteľa, resp. jeho obchodnú, či inú podnikateľskú činnosť.“ Poukázala na skutočnosť, že ohľadne účelu poskytnutia finančných prostriedkov v zmluve o pôžičke ide o súkromnú listinu, ktorej pravdivosť poprela, a preto ak chce žalovaný z tejto listiny vyvodzovať pre seba priaznivé dôsledky, je jeho povinnosťou tieto skutočnosti preukázať, nakoľko ak popiera správnosť obsahu súkromnej listiny, potom platí, že na žalovaného, ktorý z tejto listiny vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, dopadá dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno. Uviedla, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by poskytnutá suma pôžičky bola poskytnutá na výkon podnikania s tým, že podľa pravidla uplatňovaného pri spotrebiteľských zmluvách platí, že v prípade rozporu sa použije výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Namietla, že nakoľko spolu s predmetnou zmluvou o revolvingovej pôžičke č. 140342-45052 zo dňa 16. 11. 2011 uzavrela so žalovaným aj dohodu o zrážkach zo mzdy/iných príjmov dlžníka č. 140342-45052 zo dňa 16. 11. 2011, ktorá mala zabezpečovať poskytnutú pôžičku, tak už len z logiky veci vyplýva, že ak by malo ísť o pôžičku na účel podnikania, žalovaný by jej nedával podpisovať dohodu o zrážkach zo mzdy. Poukázala na to, že žalovaný doručil jej zamestnávateľovi žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy na základe uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy, ktorý začal vykonávať zrážky zo mzdy, a preto podala na Okresný súd Žilina žalobu o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, pričom Okresný súd Žilina rozsudkom č. 8C/164/2016 zo dňa 16. 01. 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu Žilina č. 9Co/229/2017 zo dňa 21. 09. 2017 určil, že predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy/iných príjmov dlžníka č. 140342-45052 zo dňa 16. 11. 2011 je neplatná, keď obidva sudy konštatovali, že v danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah. Vytkla súdu prvej inštancie, že sa s touto námietkou žiadnym spôsobom nevysporiadal, pričom v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 8C/164/2016 rozhodoval okresný súd ako aj krajský súd na základe identických skutkových tvrdení, pričom konštatovali spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy, a nakoľko jej žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že nejde o spotrebiteľský vzťah, je napadnutý rozsudok aj v rozpore s princípom právnej istoty. Namietla, že predmetná zmluva nespĺňa viaceré podmienky v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a keďže zo strany žalovaného pri podpise zmluvy boli porušené ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, daná pôžička sa musí v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročnú a bez poplatkov a nakoľko predmetná zmluva je zo zákona považovaná za bezúročnú a bezpoplatkovú, bola povinná vrátiť žalovanému sumu, ktorú si od žalovaného požičala, t. j. sumu 2. 000 eur, avšak žalovanému postupnými platbami vrátila až sumu 4. 698, 88 eur, t. j. žalovanému bez právneho dôvodu zaplatila sumu 2. 698, 88 eur, pričom z dôvodu prípadného premlčania jej nároku si uplatnila len sumu 2. 058, 88 eur, ktorá predstavuje platby, ktoré žalovanému zaplatila počnúc 04. 11. 2013 až doteraz.

3.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť a žiadal priznať právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko s odvolacími tvrdeniami uvádzanými žalobkyňou nesúhlasí. K námietke miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie uviedol, že Civilný sporový poriadok určuje pravidlá a postup súdu v prípade námietky miestnej nepríslušnosti a ak súd na námietku žalovaného dospeje k záveru o svojej miestnej nepríslušnosti, postúpi veci príslušnému súdu a ak by tento súd nesúhlasil s postúpením veci, má možnosť predložiť vec nadriadenému súdu s tým, že Civilný sporový poriadok ale neupravuje právo účastníka namietať postúpenie veci po tom, ako súd vyslovil svoju miestnu nepríslušnosť, a preto túto odvoláciu námietku nepovažuje za dôvodnú. Poukázal na to, že žalobkyňa o zmluvnom vzťahu začala tvrdiť iné skutočnosti až v podanej žalobe, keďže dovtedy uzavretú zmluvu a jej obsah nikdy nespochybnila (strany sporu uzavreli zmluvu v roku 2011 a žaloba bola podaná v roku 2016), netvrdila nič o inom použití peňažných prostriedkov, resp. o ich použití na osobnú spotrebu a pod. s tým, že správanie zmluvných strán po uzavretí zmluvy je dôkazom o tom, čo strany pri uzavretí zmluvy zamýšľali, s akými pohnútkami do zmluvného vzťahu vstupovali a čo jej uzavretím sledovali, a tvrdiť s odstupom času, že žalobkyňa uzatvorila zmluvu ako spotrebiteľský subjekt, je potom dôkazom o zavádzaní, a to buď v čase uzatvárania zmluvy (čo nepožíva právnu ochranu) alebo pre účely tohto konania. Poukázal na to, že v konaní bolo preukázané listinami (ktoré žalobkyňa nespochybnila), že požiadala o poskytnutie úveru ako fyzická osoba podnikateľ, keď žalobkyňa svoje tvrdenia o inej povahe zmluvného vzťahu v žalobe a aj v odvolaní odôvodňovala tak, že úver mala použiť na osobnú spotrebu s tým, že okrem faktu, že použitie peňažných prostriedkov inak ako žalobkyňa (v postavení dlžníka) uvádzala v zmluve nemá za následok spätnú zmenu zmluvy z obchodno-právnej na spotrebiteľskú, žalobkyňa svoje tvrdenie o inom použití peňažných prostriedkov ani nepreukázala, a preto jej tvrdenia ostali vo všeobecnej rovine, nekonkretizované, keď žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ani o vlastných tvrdeniach. Uviedol, že pripustenie tvrdení žalobkyne a priznanie im právnu relevanciu by znamenalo, že veriteľ si v čase uzatvárania zmluvy by nemohol byť nikdy istý, či na základe použitia peňažných prostriedkov inak ako dlžník uvádza pri uzavretí zmluvy sa vlastne nemá zmeniť v budúcnosti právna povaha zmluvného vzťahu s tým, že skutočnosť, že žalobkyňa poskytnuté finančné prostriedky nezahrnula do svojho účtovníctva, je pre konanie bez právneho významu, pretože je vecou každého daňového subjektu, čo zahrnie a čo nezahrnie do účtovníctva. Opätovne pripomenul, že rovnako ako pri tvrdeniach o použití prostriedkov, ide o skutočnosť nasledujúcu po vzniku zmluvy, čo ani nemôže mať vplyv na už uzavretú zmluvu. Nesúhlasil s interpretáciou § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak, ako to uvádza žalovaný (zrejme žalobkyňa, pozn. odvolacieho súdu) v odvolaní, pretože na základe tohto zákonného ustanovenia neplatí domnienka, že každá zmluva je spotrebiteľská a len v prípade preukázania opaku nie je spotrebiteľskou (uznesenie Krajského súdu Trnava č. k. 26Co/145/2017, uznesenie Krajského súdu Nitra, č. k. 9CoCsp/8/2021 - 187) s tým, že ustanovenie § 54 Občianskeho zákonníka je aplikovateľné až a len vtedy, ak je jednoznačne ustálené, že ide o spotrebiteľskú zmluvu.

4.

Žalobkyňa, ktorej bolo vyjadrenie žalovaného k jej odvolaniu doručené dňa 15. 02. 2022, sa k nemu nevyjadřila.

5.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania podľa ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 31. augusta 2022 podľa ust. § 378 ods. 1 v spojení s ust. § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

6.

Odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (ust. § 387 ods. 1 C. s. p.), pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (ust. § 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k

správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (ust. § 220 ods. 2 C. s. p.).

7.

Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a jeho rozhodnutie považuje za logické a zrozumiteľné, pričom je nutné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán (v tomto prípade žalobkyne), ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (podobne aj rozhodnutia IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 Dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994). Obsahom základného práva na spravodlivý proces nie je ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sporovej strany, resp. právo na úspech v konaní. V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatuje, že prvoinštančný súd sa vyššie uvedenými zásadami riadil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil (v súlade s ust. § 220 ods. 2 C. s. p.), pričom sa dostatočne vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie vo veci podstatnými skutočnosťami, resp. so všetkými námietkami žalobkyne, ktoré v konaní prezentovala, keď z hľadiska zákonom vyžadovaných náležitostí na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 220 ods. 2 C. s. p.) možno konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa tieto zákonom vyžadované náležitosti. Z jeho obsahu je zjavné, čoho sa žalobkyňa žalobou domáhala, aké skutočnosti tvrdila, aké dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označila, aké prostriedky procesného útoku použila, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody, pre ktoré rozhodol spôsobom uvedeným v napadnutom rozsudku.

8.

K odvolacej námietke žalobkyne, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V prejednávanej veci však odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

9.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu žalobkyne domáhajúcej sa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2. 058, 88 eur s príslušenstvom, o ktorú sa obohatil žalovaný prijatím úhrad dlžníčky nad rámec istiny reálne poskytnutého úveru (2. 000 eur), keď dospel k záveru, že Zmluva o revolvingovom úvere, ktorú žalovaná uzavrela so žalovaným dňa 16. 11. 2011 nie je spotrebiteľskou zmluvou, pretože ju žalovaná uzavrela ako živnostník a nie ako fyzická osoba, spotrebiteľ.

10.

Odvolačný súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku považuje za potrebné dodať, že už v Žiadosti o poskytnutie živnostenskej pôžičky je uvedené, že žalobkyňa žiadala o poskytnutie živnostenskej pôžičky, je v nej uvedené obchodné meno žiadateľa (žalobkyňa), IČO, zároveň predmet podnikania žalobkyne, a preto jej tvrdenie v priebehu celého konania, že Zmluvu o revolvingovej pôžičke č. 140342 - 45052, ktorú uzavrela so žalovaným dňa 16. 11. 2011 uzavrela ako fyzická osoba, spotrebiteľ, nakoľko ako živnostníčka žiadnu pôžičku nepotrebovala, sa javí aj odvolaciemu súdu ako špekulatívne, pretože od osoby žiadajúcej poskytnutie pôžičky je prirodzené očakávať, že bude v rozumnej miere pozorná, opatrná a bude konať zodpovedne natoľko, že pred uzavretím, resp. podpisom zmluvy si ju dôkladne prečíta, vyžiada si potrebné informácie, keďže vlastnoručný podpis potvrdzuje prejav slobodnej a vážnej vôle nielen nadobudnúť práva zo Zmluvy, ale byť aj viazaný povinnosťami, ktoré zo zmluvy jednoznačne a nezameniteľne vyplývajú.

11.

K argumentácii žalobkyne v podanom odvolaní, ako aj v priebehu celého prvoinštančného konania, poukazujúcej na rozhodovacia činnosť všeobecných súdov Slovenskej republiky, z ktorej je známe, že poskytovatelia spotrebiteľských úverov bežne vypíňajú údaje dlžníkov s prideleným IČO-m (napr. živnostníkov) do formulárov zmlúv obsahujúcich ustanovenie, podľa ktorého finančné prostriedky z poskytnutého úveru slúžia na výkon podnikania dlžníka, aj keď v skutočnosti ide o štandardný spotrebiteľský úver, odvolací súd uvádza, že v posudzovanej veci uzavretiu spornej zmluvy predchádzala žiadosť žalobkyne o poskytnutie živnostenskej pôžičky, pričom význam tohto slovného spojenia (poskytnutie živnostenskej pôžičky) je natoľko zrozumiteľný a jednoznačný, že vylučuje nemožnosť vedomosti žalobkyne o tom, že vstupuje do záväzku nespádajúceho do okruhu spotrebiteľských zmlúv.

12.

Odvolačný súd nad rámec uvedeného dodáva, že žalobkyňa v priebehu celého konania nepovažovala za potrebné zaujať stanovisko k tvrdeniu žalovaného, že do podania žaloby ani raz nespochybnila charakter zmluvy, ktorú s ním uzavrela (zmluvu uzavrela v roku 2011 a žalobu podala dňa 29. 09. 2016), pričom ani v podanom odvolaní neuviedla žiadne právne relevantné skutočnosti, ktoré by objasnili dôvod, pre ktorý by mal súd dôvod pochybovať o ňou vykonanom úkone, resp. o tom, že jej prejav vôle s vykonaným úkonom nekorešponduje.

13.

Nedôvodnou je aj námietka žalobkyne v podanom odvolaní, že konanie v prejednávanej veci sa uskutočnilo na miestne nepríslušnom súde, resp. že napadnuté rozhodnutie vydal miestne nepríslušný súd, čím došlo k odňatiu jej zákonného sudcu, nakoľko Civilný sporový poriadok neobsahuje zákonné ustanovenie, ktoré by umožňovalo súdu reflektovať na nesúhlas strany s postúpením sporu, keďže súd je povinný skúmať svoju miestnu príslušnosť iba na námietku miestnej nepríslušnosti žalovaného, a ak dospeje k záveru o svojej miestnej nepríslušnosti, postúpi veci príslušnému súdu a ak by tento súd nesúhlasil s postúpením veci, je povinný predložiť vec nadriadenému súdu.

14.

V posudzovanej veci podala žalobkyňa žalobu na Okresný súd Žilina a žalovaný pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrilo (vyjadrenie k žalobe zo dňa 15. 11. 2016) vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti tohto súdu a zrejme iba nedopatrením uviedol, že jeho všeobecným súdom je Okresný súd Bratislava I, nakoľko sídlo žalovaného sa nachádza v obvode Okresného súdu Bratislava II, na ktorý bol spor aj správne postúpený a nakoľko súd, na ktorý bol spor postúpený nevidel dôvod na postup podľa § 43 ods. 2 C. s. p., vec prejednal a rozhodol, a preto v žiadnom prípade nemožno uvažovať o odňatí práva na zákonného sudcu žalobkyne.

15.

Žalobkyňa podala odvolanie, v ktorom si uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) C. s. p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej

patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), nakoľko však žalobkyňa k týmto odvolacím dôvodom nič bližšie neuviedla, nebolo možné sa s nimi v odvolacom konaní zaoberať, nakoľko ak strana sporu iba formálne odcituje odvolací dôvod bez toho, aby ho konkretizovala v súvislosti s napádaným rozhodnutím, a neuvedie konkrétne pochybenia (vadu, skutočnosť), v ktorých má naplnenie odvolacieho dôvodu spočívať, odvolací súd na takýto formálne uplatnený odvolací dôvod neprihliada a v zmysle ust. § 373 ods. 1 veta druhá C. s. p. ani na doplnenie odvolacích dôvodov nevyzýva, pričom v posudzovanej veci odvolací súd existenciu týchto odvolacích dôvodov ani nezistil.

16.

Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a nakoľko žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, keď iba zopakovala svoje tvrdenia z prvoinštančného konania, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, pričom odôvodnenie prvoinštančného rozsudku obsahuje odpovede na všetky argumenty uvádzané žalobkyňou v odvolaní, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

17.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).